ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **T. P. D.,** zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2020, čj. CPR-22423-14/ČJ-2019-930310-V230, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, čj. 19 A 12/2020-26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se dostavil v pondělí 31. 12. 2018 na oddělení cizinecké policie v Praze 4 kvůli tomu, že na území pobývá nelegálně. V cestovním pase měl vylepený výjezdní příkaz s platností od 3. 12. 2018 do soboty 29. 12. 2018 a jiné pobytové oprávnění neměl. Krajské ředitelství policie hl. města Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) tedy se žalobcem zahájilo řízení o správním vyhoštění, protože pobýval na území bez oprávnění k pobytu, což představovalo důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále „zákon o pobytu cizinců“). V řízení žalobce namítal, že má v ČR hluboké rodinné vazby, zejména zde žije jeho přítelkyně N. T. P. a jejich syn D. T. T. N. Správní orgán I. stupně zjistil při pobytové kontrole, že žalobce s přítelkyní nežije v společné domácnosti a

syna jen občas navštěvuje. Správní orgán I. stupně tedy rozhodl rozhodnutím z 10. 5. 2019, čj. KRPA-485875-30/ČJ-2018-000022, o správním vyhoštění žalobce a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, na 2 roky.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm argumentoval, že sice skončil jeho vztah s paní N. T. P., nicméně navázal vztah s paní T. H. S., občankou ČR, který je skutečný a intenzivní. Vedle toho odkázal na podobný případ, ve kterém správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění se zákazem vstupu do států EU jen na 3 měsíce, což způsobuje nezákonný rozdílný přístup. O odvolání rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019, čj. CPR-22423-3/ČJ-2019-930310-V230 tak, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně mění, pokud jde o dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států EU, z 2 let na 1 rok. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3] Toto rozhodnutí žalované zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 1. 2020, čj. 16 A 75/2019-19, a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Městský soud považoval vymezení doby, po kterou byl žalobci zakázán vstup na území EU, za nepřiměřené žalobcovu pochybení. Žalobci totiž skončila platnost výjezdního příkazu v sobotu 29. 11. 2018 a žalobce se hned následující pondělí 31. 12. 2018 dostavil na policii. Žalovaná jen kuse uvedla, že zákaz vstupu v délce 1 roku je v podobných případech přiměřený, a nezabývala se individuálními okolnostmi případu. Ve výsledku tedy bylo rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Na druhou stranu se městský soud neztotožnil s žalobcovými námitkami ohledně zásahu do soukromého a rodinného života, protože tyto námitky shledal soud ve shodě se správními orgány účelovými.

[4] Následně žalovaná vydala shora označené rozhodnutí. O odvolání v tomto případě rozhodla tak, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně mění, pokud jde o dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států EU, z 2 let na 6 měsíců. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná v rozhodnutí vedla, že zákaz vstupu na 6 měsíců je přiměřený okolnostem případu žalobce, zejména skutečnosti, že mu byl výjezdní příkaz vydán kvůli zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu z důvodu, že se v ČR opakovaně dopouštěl trestné činnosti a mezi roky 2010 až 2012 a rovněž od roku 2013 do roku 2018 byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Doba 6 měsíců rovněž plně koresponduje s délkou stanovenou v obdobných případech. Ohledně jeho rodinného a soukromého života žalovaná rovněž odkázala na jeho dlouhodobý pobyt ve vězení, představující značnou část jeho pobytu na území probíhajícího od roku 2002. S matkou svého syna nežije, byť to na začátku řízení tvrdil. Pokud jde o neoprávněný pobyt v relativně krátkém horizontu jednoho dne, žalovaná upozorňovala, že žalobce měl vycestovat během 27denní platnosti výjezdního příkazu. Nejvyšší správní soud aproboval v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 1 Azs 416/2017-29, zákaz vstupu na území v délce jednoho roku, přestože šlo o neoprávněný pobyt v délce několika hodin. Ohledně vztahu s občankou ČR T. H. S. žalovaná upozornila, že tuto námitku žalobce uplatnil až v odvolání, a to zcela účelově. Z hlediska délky vztahu se navíc nemůže jednat o trvalý vztah. Žalobce budoval své partnerské vztahy už v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění, a mohl tak důvodně očekávat, že tyto vztahy bude moci dále realizovat jen mimo ČR.

[5] Toto rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou. V ní namítal, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily zásah do soukromého života žalobce a nezjistily řádně skutkový stav věci, protože nezohlednily jeho vztah s nynější přítelkyní. Žalovaná vztah posoudila jako účelový, nemůže se podle ní s ohledem na délku vztahu jednat o trvalý vztah a konečně nebyl ani důvod přibírat nynější přítelkyni jako účastníka správního řízení, protože ta neuplatnila svá práva v řízení před správním orgánem I. stupně. S těmito závěry žalobce nesouhlasil. V řízení před správním orgánem I. stupně žalobce přítelkyni neuvedl, protože se ji snažil chránit, a pokud ji označil později, měla s ní žalovaná jednat jako s účastníkem. Tvrzení o „netrvalém" charakteru vztahu je pak pouhou domněnkou. Správní orgány tak způsobily nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-37) je tento zásah neurčitým právním pojmem a správní orgány tedy nemají prostor pro správní uvážení. Při správné aplikaci tohoto pravidla měly správní orgány vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců namísto rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložené opatření je totiž nepřiměřené jak z hlediska formy, tak z hlediska stanovené délky. Žalobce se závěrem označil za rodinného příslušníka občana EU (své nové přítelkyně) a závěry správních orgánů označil na nesouladné s mezinárodními závazky.

[6] Městský soud žalobu zamítl. Soud se zejména zabýval otázkou, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala s požadavkem na přezkoumatelné stanovení délky zákazu vstupu do EU a přezkoumatelné odůvodnění vymezení této doby, což jí uložil městský soud v předchozím rozsudku. Tomuto požadavku žalovaná dle městského soudu dostála. Soud považoval za správné závěry žalované, že žalobce sice pobýval na území bez pobytového oprávnění krátkou dobu, měl nicméně povinnost opustit území během předchozí 27denní platnosti výjezdního příkazu, což neučinil. Stanovená 6měsíční doba zákazu vstupu do EU je tak přiměřená a je i řádně odůvodněna. Žalovaná se sice nevypořádala s odkazem na jiný případ se stanovenou dobou zákazu vstupu jen 3 měsíce, avšak rozhodnutí žalované je i tak zcela srozumitelné. Ohledně soukromého a rodinného života žalobce městský soud odkázal na svůj předchozí rozsudek, který v tomto směru shledal správnými závěry žalované. Podle těchto závěrů žalobce s matkou společného dítěte nežije, syna jen občas navštěvuje. Vztah s novou partnerkou, paní T. H. S., pak nelze označit za trvalý, protože žalobce ještě 18. 4. 2019 tvrdil, že žije s ve společné domácnosti s matkou jejich syna a tímto synem v Ch. Vztah s paní S. označil za partnerský až v odvolání z 10. 6. 2019 s tím, že s ní sdílí společnou domácnost. Pokud jej však označil takto, znamená to, že žalobce v řízení před správními orgány vůbec tento vztah neoznačil za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani takovému vztahu neodpovídala tvrzení žalobce po obsahové stránce. Nad rámec toho se soud ztotožnil s názorem žalované, že pokud žalobce navázal vztah až v průběhu řízení o správním vyhoštění, musela být stěžovateli i paní S. zřejmá nutnost tento vztah realizovat mimo území ČR.

[7] Soud na návrh žalobce doplnil dokazování při jednání dne 14. 9. 2020 výslechem paní S. Ani tento výslech však podle soudu neprokázal existenci trvalého vztahu mezi žalobcem a paní S. Ta uvedla, že se zná se žalobcem asi 5 let (tedy od roku 2015), a že si s ním zároveň nedopisovala ani jej nenavštívila ve vězení. Takové tvrzení však musí být nepravdivé, protože žalobce byl od října 2013 do listopadu 2018 ve výkonu trestu odnětí svobody. Podle paní S. partnerský vztah se žalobcem vznikl v březnu 2019, kdy se k ní nastěhoval. Žalobce však ještě 18. 4. 2019 tvrdil, že žije v Ch. Paní S. ani nebyla schopná

uvést, za co byl žalobce odsouzen, což se s ohledem na délku trestu jeví jako značně nepravděpodobné, pokud by mezi ní a žalobcem skutečně existoval vážný vztah. Městský soud tedy uzavřel, že závěr žalované o netrvalosti tohoto vztahu je správný.

[8] Městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017 čj. 3 Azs 234/2017-30, vyložil, že vydat místo rozhodnutí o správním vyhoštění „jen" rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců v případě žalobce nepřipadá v úvahu, protože nenastaly žádné zvláštní důvody pro tento postup (těmi je typicky nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života). Naopak městský soud připomněl, že žalobce jednoznačně naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a jelikož správní orgány správně neshledaaly nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce, neměly na výběr, zda rozhodnout o správním vyhoštění. Toto rozhodnutí totiž nemá sankční povahu a pro správní uvážení u něj není prostor (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel") kasační stížnost. Stěžovatel uvádí, že je rodinným příslušníkem občana EU, paní T. H. S., a tudíž může být vyhoštěn jen v případě splnění přísnějších podmínek, uvedených v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ty splněny nebyly). S paní S. má stěžovatel vztah trvající již 18 měsíců a tuto skutečnost uvedl již ve správním řízení, přičemž správní orgány odmítaly provést její výslech (v době vydání žalované trval tento vztah již více než 1 rok). Městský soud dal následně za pravdu závěru žalované ohledně účelového charakteru vztahu. Stěžovatel tento závěr napadá s odkazem na citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, čj. 7 Azs 226/2015-38, podle které *„společenská realita je pestrá, a proto nelze z každé zvláštnosti či jednání, které je společností vnímáno negativně, činit podezřelou skutečnost svědčící o účelovosti jednání jednotlivých aktérů. […]*" Rychlý vývoj vztahů je v současné době běžný a pokud správní orgány či soud považovaly vztah za účelový, měly tak učinit přesvědčivě na základě jasných důkazů, což se nestalo. Rozhodnutí městského soudu i žalované jsou tedy nezákonná a nepřezkoumatelná. Vztah stěžovatele nemusel být hlubokého charakteru v době, kdy jej stěžovatel poprvé tvrdil, ale v době podání kasační stížnosti trvá již 18 měsíců, takže jej lze za trvalý označit. Řízení o správním vyhoštění je řízením zahajovaným z moci úřední, a tudíž zde neplatí koncentrace řízení. Správní orgány a soudy tak mají povinnost přihlédnout i k okolnostem nastalým po vydání napadaného rozhodnutí.

[10] Stěžovatel dále napadá posouzení přiměřenosti, jelikož v tomto směru soud a správní orgány nevzaly v úvahu výše popsaný vztah stěžovatele a nízkou závažnost jeho protiprávního jednání (neoprávněný pobyt v délce 1-2 dní). Tyto okolnosti měly být rovněž základem pro úvahu, zda v případě stěžovatele nepostačuje místo správního vyhoštění rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR. Městský soud ostatně ani neuvedl, proč považuje za odůvodněný a přiměřený zákaz vstupu do EU v délce 6 měsíců. Městský soud toliko konstatoval, že je přiměřený s ohledem na vědomé protiprávní chování stěžovatele, který nic neučinil pro splnění své povinnosti vycestovat plynoucí z výjezdního příkazu. Takové odůvodnění je však zcela nedostatečné a nezohledňuje skutečnost, že platnost výjezdního příkazu skončila v sobotu. Soud ani neprovedl úvahu, zda v takové

situaci nepřeváží dopady do jeho soukromého a rodinného života nad zájem na jeho vyhoštění. V této úvaze by muselo zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života převážit, protože stěžovatel se dopustil protiprávního jednání malé závažnosti a na druhou stranu zde žije polovinu života a má zde silné vazby. Rozsudek městského soudu je tak nepřezkoumatelný a nezákonný.

[11] Ohledně vztahu s paní S. stěžovatel dodává, že posuzování trvalosti vztahu má dvě roviny, trvání vztahu (rovinu do minulosti), a budoucnost vztahu (rovinu do budoucnosti). V případě stěžovatele byly splněny obě roviny. Vztah trvá dostatečně dlouho (rovina do minulosti) a současně i směřuje do budoucnosti (stěžovatel a paní S. plánují uzavřít manželství a mít děti). Stěžovatel připouští, že paní S. nebyla schopná při jednání u městského soudu odpovídat logicky a souvisle, to však bylo dáno její rozrušeností. Ani výslech však dle stěžovatele neprokázal účelovost vztahu, a skutkový stav tak zůstal nezjištěný. Výslech u soudu navíc nenahrazuje činnost správních orgánů a nemůže zhojit nezákonnost rozhodnutí žalované, pro kterou mělo být toto rozhodnutí zrušeno. Městský soud se navíc omezil jen na výslech paní S., další důkazy neprovedl, i přes toto doplnění tedy zůstal skutkový stav nedostatečně zjištěný.

[12] Žalovaná se ztotožnila s rozsudkem městského soudu bez podrobnějšího vyjádření.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel na několika místech kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval na prvním místě. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by současně napadené rozhodnutí městského soudu bylo skutečně nepřezkoumatelné. Stěžovatel nicméně námitku nepřezkoumatelnosti uvádí jen vedle námitky nezákonnosti, a to na místech, kde vyjadřuje nesouhlas s určitým právním názorem městského soudu, konkrétně ohledně charakteru vztahu stěžovatele s paní S. a ohledně posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Již skutečnost, že stěžovatel srozumitelně polemizuje s konkrétními úvahami městského soudu, ukazuje, že o vadu nepřezkoumatelnosti v případě rozsudku městského soudu jít nemůže. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku skutečně zcela zřejmé. Městský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Městský soud ani neopomenul žádnou ze žalobních námitek. Pouhý stěžovatelův nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30).

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nezákonného posouzení dopadu rozhodnutí žalované do stěžovatelova soukromého a rodinného života ze strany městského soudu a s tím související námitkou, že stěžovatel je rodinným příslušníkem občana EU. Městský soud se obsáhle zabýval povahou stěžovatelova vztahu s paní S. a tento vztah označil za účelový. Tento závěr je podle Nejvyššího správního soudu správný a odpovídá

dostatečným zjištěním o skutkovém stavu. Jak přesvědčivě zdůrazňuje městský soud, stěžovatel se o paní S. zmínil až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, před tím hovořil o sdílení domácnosti s matkou jejich společného syna. Tuto náhlou změnu tvrzení městský soud přiléhavě vyhodnotil jako nevěrohodnou. S hodnocením vztahu stěžovatele a paní S. jako nevěrohodného je pak zcela konzistentní výslech paní S., provedený městským soudem. Svědkyně tvrdila, že se se stěžovatelem seznámila v Ch. asi před pěti lety, tedy v roce 2015, což s ohledem na výkon jeho trestu odnětí svobody v letech 2013 až 2018 nebylo možné. Rovněž nebyla schopná ani odpovědět na otázku, za co byl stěžovatel odsouzen. Správní orgány a městský soud tudíž vyšly ze zcela jasných důkazů a rovněž skutečnosti takto zjištěné náležitě právně posoudily [stěžovatelův vztah s paní S. je účelový a už vůbec nejde o trvalý partnerský vztah s občanem EU podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

[17] Při tomto hodnocení městský soud nebyl povinen přihlížet ke skutečnostem, které nastaly až po vydání rozhodnutí žalované, jak tvrdí stěžovatel. Správní soudy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí naopak vychází ze skutkového stavu, který tady byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Stejně tak nelze následně přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní až poté, kdy bylo vydáno rozhodnutí napadené kasační stížností (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Judikatura Nejvyššího správního soudu sice připouští, že uvedená pravidla mohou být za jistých okolností prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, typicky čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z nich plynoucí zásadou „*non-refoulement*“, ve výjimečných případech pak také čl. 8 Úmluvy (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 Azs 15/2010-76, ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011-131, a ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 163/2015-28, srov. také nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 605/03 ze dne 2. 6. 2005 a sp. zn. I. ÚS 712/05 ze dne 28. 6. 2007). Nejvyšší správní soud však v nyní posuzované věci neshledal žádné výjimečné důvody umožňující prolomení daného pravidla, ostatně ani stěžovatel v tomto směru ničím neargumentoval, jen konstatuje, že jeho údajný vtah s paní S. stále trvá.

[18] Případný není odkaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu čj. 7 Azs 226/2015-38, ten měl totiž „pestrou realitou“ na mysli ne zcela standardní okolnosti uzavření sňatku. V dané věci však o žádné nestandardní okolnosti nejde, stěžovatelovo tvrzení o hlubokém vztahu s paní S. je jednoduše nevěrohodné. Tento správný závěr městského soudu nelze relativizovat obecnými poukazy na společné plány do budoucna. Ostatně sám stěžovatel připouští, že výslech paní S. před městským soudem jeho věci nepomohl. Tuto skutečnost nelze jednoduše přejít poukazem na rozrušenost svědkyně. Vedle toho neodpovídá skutečnosti tvrzení stěžovatele, že městský soud tímto výslechem nepřípustně nahrazoval činnost správních orgánů. Jak totiž městský soud v rozsudku uvedl, závěr o účelovém charakteru vztahu učinila na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu již žalovaná. Výslech paní S. pak navrhl stěžovatel za účelem zpochybnění tohoto skutkového stavu, výslech jej však potvrdil, a provedení jiných důkazů stěžovatel nenavrhl.

[19] V této souvislosti je třeba poznamenat, že správní řízení je sice obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), povinnost zjišťování skutkového stavu věci však není absolutní a je vázána na neexistenci důvodných pochybností. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůraznil, že i v řízeních vedených z úřední činnosti platí obecné rozložení břemena tvrzení a důkazního břemena.

V řízení o správním vyhoštění je tak na účastníkovi, aby dostatečně konkrétně tvrdil skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života a označil důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, čj. 5 Azs 276/2016-48, nebo ze dne 13. 12. 2018, čj. 5 Azs 40/2017-28). Lze tak uzavřít, že skutkový stav byl v řízeních před správními orgány a městským soudem zjištěn zcela dostatečně.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožnil i se závěrem městského soudu, aprobujícím úvahu žalované, že ke vztahu založenému až v průběhu řízení o správním vyhoštění lze přihlížet jen velmi omezeně. Tento závěr má oporu v obecných východiscích formulovaných Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP“), ze kterých plyne, že pokud byl rodinný život vytvořený v čase, kdy dotčené osoby věděly, že v důsledku imigračního statusu jedné z nich bude společný rodinný život v hostitelském státě nejistý, bude přesun rodinného příslušníka bez státního občanství představovat porušení čl. 8 Úmluvy jen za výjimečných okolností (rozsudek z 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Holandsku*, stížnost č. 50435/99). Takové výjimečné okolnosti ESLP shledal například v rozsudku z 3. 10. 2014, *Jeunesse proti* Nizozemsku, stížnost č. 12738/10). Šlo o případ státní příslušnice Surinamu, která přicestovala do Holandska na základě turistického víza a zůstala tam i po skončení jeho platnosti. Následně se provdala za holandského občana surinamského původu, se kterým se seznámila a společně žila již v Surinamu. V manželství se narodily tři děti, které shodně jako jejich otec byly občany Holandska. ESLP zohlednil státní příslušnost manžela a dětí stěžovatelky a také skutečnost, že sama stěžovatelka byla do doby, než Surinam nabyl nezávislost, také občankou Holandska, a proto její případ nemůže být posuzován tak jako případy jiných cizinců, kteří holandské státní občanství nikdy neměli. Dále ESLP zohlednil skutečnost, že stěžovatelka pobývala na území Holandska 16 let a za tuto dobu nespáchala žádnou trestnou činnost. Tento pobyt, ač nelegální, byl po celou dobu ze strany státních orgánů tolerovaný, čímž státní orgány umožnily stěžovatelce založit silná rodinná, společenská a kulturní pouta. ESPL také zdůraznil nejlepší zájem dětí stěžovatelky, o které se stěžovatelka denně stará, neboť jejich otec pracuje na směny včetně směn nočních. Děti jsou v Holandsku usazené a k Surinamu, který nikdy nenavštívily, nemají žádný vztah. Všechny tato skutečnosti ve svém souhrnu pak vedly ESLP k závěru, že jde o výjimečný případ, ve kterém obecná pravidla imigrační politiky nemohou být dostatečným důvodem pro odmítnutí žádosti o povolení k pobytu, neboť by tím byl poručen čl. 8 Úmluvy. Ačkoli se tato věc netýkala vyhoštění, ale šlo o řízení o povolení pobytu za účelem sloučení rodiny, lze vyslovené závěry obdobně použít i při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že srovnatelné výjimečné okolnosti se v příběhu stěžovatele neobjevují. Stěžovatel sice pobývá na území ČR od roku 2002, tedy 18 let, avšak v době pobytu se dopustil závažné trestné činnosti a období října 2013 do listopadu 2018 strávil ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho rodinné zázemí je nestabilní, neboť nejprve tvrdil vztah s matkou svého syna a posléze vztah s paní S., který ale nebyl vyhodnocen jako trvalý partnerský vztah. Vztah se synem stěžovatel téměř nezmiňuje, tudíž lze mít za to, že nejde o vztah nijak zvlášť silný. Příběh stěžovatele se tedy shora popsanému příběhu nepodobá ani v nejmenším. Nelze proto než uzavřít, že vyhoštění stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[22] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil ani s námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Lze dodat, že městský soud správně vyložil, že klíčové porušení povinnosti stěžovatele spočívalo v nevycestování během 27 denní platnosti výjezdního příkazu, který mu byl vydán poté, co byla v důsledku jeho trestné činnosti zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu. Jelikož správní vyhoštění není trestem, ale opatřením, neměly správní orgány následně na výběr, zda o něm rozhodnout, jak městský soud správně dovodil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 289/2017-31. Stejně tak nepřipadalo v úvahu vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, jelikož městský soud s odkazem na rozsudek zdejšího soudu čj. 3 Azs 234/2017-30 správně dovodil, že pro tento postup nejsou důvody, protože dopady do soukromého a rodinného života stěžovatele jsou nevýznamné.

[23] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti, pokud jde o délku zákazu vstupu na území států EU. Je třeba předeslat, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31). Závěry městského soudu i v tomto ohledu obstojí. Stěžovatel totiž platnost výjezdního příkazu překročil zcela vědomě, k vycestování měl 27 dní a neuvedl žádnou objektivní skutečnost, která mu ve vycestování bránila. Nesplnění této povinnosti tak nemůže ovlivnit skutečnost, že poslední den lhůty k vycestování připadl na sobotu. Vzhledem k rozmezí stanovenému v § 119 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, umožňujícímu zakázat vstup do EU až na 3 roky, není zákaz vstupu do EU v délce 6 měsíců zjevně nepřiměřený vůči nesplněné povinnosti stěžovatele, ani není neodůvodněný, jak už dovodil městský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. ledna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu